

РЕШЕНИЕ

№ 159

гр. Пловдив, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Галина Гр. Арнаудова Въззивно гражданско дело № 20225000500317 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от Т. Д. С., З. В. П. и Й. В. П. чрез процесуалния им представител адвокат Е. С. против решение № 261015/12.12.2021 г., постановено по гр.д. № 2916/2020 г. по описа на Пловдивския окръжен съд – III гр.с., в частта, в която е отхвърлен предявеният иск за разликата над 2/6 ид.ч. до пълния предявен размер от 3/6 ид.ч. от процесните недвижими имоти. Жалбоподателите твърдят, че решението в обжалваната част е неправилно и незаконосъобразно по изложените в жалбата съображения, поради което молят съда да го отмени в тази част и да постанови друго, с което да уважи иска в пълен обем. Оспорват въззивната жалба на „О.“ ЕАД – С. и молят съда да я остави без уважение. Претендират разноски за двете инстанции.

Постъпила е въззивна жалба и от „О.“ ЕАД – С. против същото решение в частта, в която е признато за установено, че И. З. П. не е собственик на общо 2/6 ид.ч. от процесните недвижими имоти. Жалбоподателят счита, че решението в тази част е неправилно и

необосновано, за което излага подробни мотиви, като моли съда да го отмени в тази част и да постанови друго, с което да отхвърли изцяло предявения иск. Оспорва въззивната и частната жалби на Т. Д. С., З. В. П. и Й. В. П. и моли съда да ги отхвърли. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

Постъпила е частна жалба от Т. Д. С., З. В. П. и Й. В. П. чрез процесуалния им представител адвокат Е. С. против определение № 260174/17.03.2022 г., постановено по гр.д. № 2916/2020 г. по описа на Пловдивския окръжен съд – III гр.с., като жалбоподателите смятат, че то е неправилно и незаконосъобразно и молят съда да го отмени.

Съдът, след като взе предвид събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Съдът намира, че жалбите са подадени в срок против подлежащи на обжалване съдебни актове от лица, имащи право на жалба, изпълнени са и останалите законови изисквания по отношение на тях и същите като ДОПУСТИМИ следва да бъдат разгледани по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявените от Т. Д. С., З. В. П. и Й. В. П. чрез процесуалния им представител адвокат Е. С. против „О.“ ЕАД – С. и И. З. П. обективно съединени отрицателни установителни иски за собственост на недвижими имоти по чл. 440, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 124, ал. 1 от ГПК. Ищците твърдят, че Т. С. въз основа на постановление за възлагане от 16.11.2019 г. след проведена публична продажба по изп.д. № 301/2018 г. на ЧСИ А.А. с рег. № *** и район на действие района на Пловдивския окръжен съд с длъжник З. И.ов П. е придобил правото на собственост върху ½ ид.ч. от ПИ с идентификатор ***, както и от СОС с идентификатор ***.1.1, от СОС с идентификатор ***.1.2 и сграда с идентификатор ***.2, подробно описани в исковата молба, придобити от длъжника чрез договор за покупко-продажба, сключен с н.а. № 15/2017 г. с К. И.ова Н., като към датата на договора за покупко-продажба и към датата на вписване на постановлението за възлагане по партидите на З. П. и К. Н. не е имало вписани възбрани за имотите. Останалата ½ ид.ч. от имотите е била придобита от З. В. П. и брат му Й. В. П. чрез договор за дарение, сключено с техния баща В. З. П. през 2017 г., но към датата на прехвърляне на правото на собственост по партидата на техния прехвърлител също не е имало вписани възбрани или други тежести. Възбрана е била наложена само върху 1/6 ид.ч.

от имотите, собственост на И. З. П., като обезпечение на иск по гр.д. № 2057/2016 г. на Пловдивския районен съд, допусната с определение от 30.03.2016 г., вписана единствено по партидата на И. П. на 01.04.2016 г., но с решение № 1691/21.12.2016 г. по гр.д. № 726/2016 г. на Пловдивския окръжен съд и решение № 178/14.02.2018 г. по гр.д. № 3113/2017 г. на Пловдивския окръжен съд са отменени наложените по изп.д. № ***/2015 г. на ЧСИ П.И. с взыскател „О.“ ЕАД и длъжник И. П., възбрани по отношение на процесните недвижими имоти. На 05.11.2020 г. ищците получили съобщение от ЧСИ П.И., че по изп.д. № ***, образувано от „О.“ ЕАД – С. против длъжника И. З. П., е наложена възбрана върху ½ ид.ч. от гореописаните недвижими имоти /земя и сгради/ и насочен опис на същите за 17.11.2020 г. Доколкото описаните имоти никога не са били и понастоящем не са собственост на И. П., а те са изключителна собственост на ищците, и спрямо тях е насочено принудителното изпълнение по изп.д. № *** на ЧСИ П.И. за дълг на И. П., ищците молят съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответниците, че подробно описаните в исковата молба недвижими имоти не принадлежат на длъжника по изпълнителното дело И. З. П.. Претендират разноски.

Ответникът И. З. П. не е взел конкретно становище по иска.

Ответникът „О.“ ЕАД – С. чрез процесуалния му представител адвокат А. Н. оспорва изцяло предявените искове и моли съда да ги отхвърли изцяло. Твърди, че е взыскател по изп.д. № ***/2015 г. на ЧСИ П.И. с длъжник И. З. П., по което има вписани възбрани върху недвижими имоти, собственост на длъжника, както и са представени удостоверения за извършени от него откази от наследството на майка му Н.Ц. П.а и баща му З. И.ов П., като дружеството е завело искове по чл. 56 от ЗН за унищожаване по отношение на него на извършените от И. П. откази от наследството на родителите му, по които са образувани гр.д. № 2057/2016 г. на Пловдивския районен съд и гр.д. № 18444/2017 г. на Пловдивския районен съд, изпратено по подсъдност на Пловдивския окръжен съд и образувано като гр.д. № 980/2018 г., по двете дела са допуснати обезпечения на предявените искове чрез налагане на възбрана върху недвижимите имоти, собственост на И. П., а с влезли в сила на 12.12.2018 г. решение № 1141/13.04.2017 г. по гр.д. № 2057/2016 г. на Пловдивския районен съд и съответно на 19.05.2020 г. решение № 301/12.03.2019 г. по гр.д. № 980/2018 г. на Пловдивския окръжен съд са

унищожени по отношение „О.“ ЕАД извършените от И. П. откази от наследството на майка му Н. П.а и З. П., но по време на съдебния процес на 06.10.2017 г. В. П., брат на длъжника И. П., се е разпоредил с наследствените имоти, продавайки на 06.10.2017 г. на К. Н. $\frac{1}{2}$ ид.ч. от тях и дарявайки на 10.11.2017 г. на синовете си З. П. и Й. П. останалата $\frac{1}{2}$ ид.ч. при равни права, а впоследствие на 10.11.2017 г. К. Н. продала на З. П., син на длъжника И. П., закупената от нея $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имотите. Предвид постановените съдебни решения наследственото имущество никога не е напускало патримониума на И. П., а извършените от него разпоредителните действия с наследствените имоти са непротивопоставими на дружеството, доколкото са станали след вписване на обезпечителна възбрана в негова полза на 01.04.2016 г. и съдебният изпълнител може да насочи изпълнението върху недвижимите имоти, без да се налага взыскателят да води отменителен иск по чл. 135 от ЗЗД срещу последващите приобретатели. Претендира разноски.

С обжалваното решение е признато за установено по отношение на Т. Д. С., З. В. П., Й. В. П. и „О.“ ЕАД – гр. С., последният като взыскател по изп.д. № ***/2015 г. по описа на ЧСИ П.И. с рег. № *** на КЧСИ и район на действие района на Пловдивския окръжен съд, че длъжникът по същото изпълнително дело И. З. П. не е собственик на общо $\frac{2}{6}$ ид.ч. от подробно описаните недвижими имоти - ПИ с идентификатор *** по КККР с площ от 218 кв.м., ведно с построените в него сгради: сграда с идентификатор ***.1 по КККР със застроена площ от 109 кв.м, която сграда съгласно нотариален акт съставлява жилищна сграда с площ от 105 кв.м., състояща се от жилищен етаж и сутеренен етаж, в която сграда са разположени 2 бр. етажи, съставляващи: СОС с идентификатор ***.1.1 с площ от 105 кв.м, СОС с идентификатор ***.1.2, с площ от 105 кв.м.; сграда с идентификатор ***.2, съгласно КККР със застроена площ от 15 кв.м., която съгласно нотариален акт съставлява паянтов гараж с площ от 11,40 кв.м., ведно с всички подобрения и приращения в ПИ с идентификатор ***, като за разликата от $\frac{2}{6}$ ид.ч. до пълния предявен размер от $\frac{3}{6}$ ид.ч., т.е. за $\frac{1}{6}$ ид.ч. от същите имоти, исковите са отхвърлени.

Решението е обжалвано от двете страни и в своята цялост то е предмет на въззивна проверка.

С определение № 260174/17.03.2022 г. е допълнено решението в частта

за разноските, като Т. Д. С., З. В. П. и Й. В. П. са осъдени да заплатят на „О.“ ЕАД – С. общо 695,30 лв. разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска и след компенсация с направените от ищците съдебни разноски съобразно уважената част от иска.

Определението по чл. 248 от ГПК е обжалвано само от ищците изцяло и също е предмет на въззивна проверка.

При служебната проверка на решението и определението по реда на чл. 269 от ГПК не се установиха пороци, обуславящи тяхната нищожност или недопустимост.

Съдът намира, че исковете по чл. 440 от ГПК са допустими и ищците имат правен интерес от предявяването им досежно $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имотите, придобити от И. П. по наследство от родителите му, отказ от което той е направил, а впоследствие същият е бил унищожен по отношение на кредитора „О.“ ЕАД, в които рамки се е произнесъл първоинстанционният съд, като останалите $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имотите не е спорно между страните, че И. П. никога не е притежавал.

Този правен интерес може да се изведе както от факта, че върху имотите е започнало принудително изпълнение за задължения на длъжника И. П., които пряко засягат правата на ищците като трети лица, претендиращи, че са собственици на недвижимите вещи, така и от множеството прехвърлителни сделки, наложени възбрани, част от които отменени по съдебен ред и необходимостта от разрешаване на правния спор между страните кои разпоредителни действия са били извършени от длъжника след вписване на възбрана върху имотите, за да бъде призната тяхната непротивопоставимост по отношение на лицето, наложило възбраната, респ. кои от тях са били извършени преди този момент.

По отношение на правилността на обжалваното решение съдът съобрази ограниченията на въззивната дейност съгласно чл. 269 ГПК и ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС за извършване проверка само в обжалваните части /в случая изцяло/, на оспорените в жалбата фактически констатации и на изрично въведените в жалбата процесуални нарушения от първоинстанционния съд.

От събраните по делото писмени доказателства е видно, че процесните

недвижими имоти са били придобити от Н.Ц. П.а, починала на 20.12.2006 г., и З. И.ов П., починал на 01.07.2017 г., в режим на съпругеска имуществена общност, като след смъртта на първата тя се е трансформирала в обикновена съсобственост между наследниците ѝ по закон – преживелия съпруг З. И.ов П. с 4/6 ид.ч. и синовете ѝ И. З. П. и В. З. П. с по 1/6 ид.ч. всеки от тях.

През 2015 г. е образувано изп. дело № *** по описа на ЧСИ П.И. с рег. № *** на КЧСИ и с район на действие района на Пловдивския окръжен съд по искане на вискателя „О.“ ЕАД против длъжника И. З. П. и въз основа на изпълнителен лист от 13.10.2015 г., издаден по т.д. № 5106/2015 г. на СГС, ТО, IV-12 с. Това дело не е приключило към датата на образуване на разглежданото гражданско дело, а с влязло в сила определение № 260074/11.02.2021 г. по ч.гр.д. № 78/2021 г. по описа на Пловдивския апелативен съд е допуснато обезпечение на предявения иск чрез спиране на изпълнението по отношение на процесните недвижими имоти.

На 05.01.2016 г. върху 1/6 ид.ч. от недвижимите имоти, каквато част е притежавал в този момент И. П. по наследство от майка си, е била наложена възбрана, вписана в СВ – Пловдив на 06.01.2016 г.

С решение № 1691/21.12.2016 г., постановено по гр.д. № 726/2016 г. по описа на Пловдивския окръжен съд, са отменени действията на съдебния изпълнител по горепосоченото изпълнително дело, по което е насочено принудително изпълнение чрез налагане на възбрана и насочване на опис върху процесните недвижими имоти до размер от 1/12 ид.ч. от тях.

На 20.01.2016 г. И. П. се е отказал от наследството на майка си Н. П.а, който отказ е вписан в особената книга на Пловдивския районен съд под № 44/20.01.2016 г. въз основа на разпореждане по ч.гр.д. № 669/2016 г. по описа на Пловдивския районен съд - XI гр.с.

След смъртта на З. И.ов П. на 01.07.2017 г. притежаваните от него 4/6 ид.ч. от имотите са придобити от синовете му И. П. и В. П. при равни права.

На 16.08.2017 г. И. П. се е отказал от наследството на баща си З. П., който отказ е вписан в особената книга на Пловдивския районен съд под № 502/16.08.2017 г. въз основа на разпореждане по ч.гр.д. № 13005/2017 г. по описа на Пловдивския районен съд - IX гр.с.

С договор за покупко-продажба от 06.11.2017 г., сключен с н.а. № 171, т. 5, рег. № ***, н.д. № 833/2017 г. на нотариус С. П. с рег. № *** на НК и

район на действие района на Пловдивския районен съд, В. П. е прехвърлил правото на собственост върху $\frac{1}{2}$ ид.ч. от описаните имоти на К. Иова Н. за сумата 46 000 лв.

С договор за покупко-продажба от 10.11.2017 г., сключен с н.а. № 76, т. 6, рег. № ***, н.д. № 930/2017 г. на помощник нотариус А.А., заместваща нотариус С. П. с рег. № *** на НК и с район на действие района на Пловдивския районен съд, К. Н. е продала на З. Иов П., син на длъжника И. П., $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесните недвижими имоти за сумата 47 000 лв.

С договор за дарение от 10.11.2017 г., сключен с н.а. № 79, т. 6, рег. № 6634, н.д. № 933/2017 г. на помощник нотариус А.А., заместваща нотариус С. П. с рег. № *** на НК и с район на действие района на Пловдивския районен съд, В. П. е подарил на синовете си З. В. П. и Й. В. П. другата $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имотите.

На 19.02.2016 г. „И.“ ЕАД е предявило иск против И. З. П. по чл. 56 от ЗН за унищожаване на направения отказ от наследството на майка му Н. П.а, исковата молба е вписана в СВ – Пловдив на 21.12.2016 г., а по нея е образувано гр.д. № 2057/2016 г. по описа на Пловдивския районен съд – V гр.с., като по делото е допуснато обезпечение чрез налагане на възбрана върху $\frac{1}{6}$ ид.ч. от процесните недвижими имоти, вписана в СВ - Пловдив на 01.04.2016 г. С влязло в сила на 12.12.2018 г. решение № 1141/13.04.2017 г. е унищожен в полза на възискателя „И.“ ЕАД на основание чл. 56 от ЗН направеният от И. П. отказ от наследството на неговата майка Н.Ц. П.а, починала на 20.12.2006 г., вписан под № 44/20.01.2016 г. по ч.гр.д. № 669/2016 г. на ПРС, а решението е вписано в СВ - Пловдив на 10.01.2019 г.

На 21.11.2017 г. „И.“ ЕАД е предявило иск против И. З. П. по чл. 56 от ЗН за унищожаване на направения отказ от наследството на баща му З. П., исковата молба е вписана в СВ – Пловдив на 22.12.2017 г., с определение № 11518/13.12.2017 г. по гр.д. № 18444/2017 г. по описа на Пловдивския районен съд - XIII гр.с. е допуснато обезпечение на иска чрез налагане на възбрана върху $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имотите, вписана в СВ - Пловдив на 15.12.2017 г. С влязло в сила на 19.05.2020 г. решение № 301/12.03.2019 г. по гр.д. № 980/2018 г. по описа на Пловдивския окръжен съд - XV гр.с. е унищожен в полза на възискателя „И.“ ЕАД на основание чл. 56 от ЗН направеният от И. П. отказ от наследството на неговия баща З. Иов П., починал 01.07.2017 г., вписан под №

502/16.08.2017 г. по ч.гр.д. № 13005/2017 г. на ПРС, а решението е вписано в СВ - Пловдив на 01.07.2020 г.

От справка на Агенция по вписванията от 14.12.2020 г. се установява, че по искане на кредитора „И.“ ЕАД са били вписани възбрани върху процесните имоти и на 11.01.2019 г., на 23.06.2020 г. и на 05.11.2020 г.

По изп.д. № 301/2018 г. по описа на ЧСИ А.А. с рег. № *** на КЧСИ и с район на действие района на Пловдивския окръжен съд, с взыскател Т. Д. С. и длъжник З. И.ов П., образувано въз основа на изпълнителен лист от 30.10.2018 г., издаден по ч.гр.д. № 16773/2018 г. на Пловдивския районен съд – XVII гр.с., на 14.11.2018 г. в СВ – Пловдив, е вписана възбрана върху притежаваната от З. И.ов П. $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имотите, проведена публична продажба на същите и с постановление за възлагане от 16.01.2019 г., влязло в сила на 24.01.2019 г., $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имотите е възложена на Т. С..

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че процесните недвижими имоти са били собственост на З. П. и Н. П. в режим на съпругеска имуществена общност, след смъртта на втората тя се е превърнала в обикновена съсобственост между наследниците й З. П., В. П. и И. П., последният с $\frac{1}{6}$ ид.ч., а след смъртта на бащата З. П. синовете му В. П. и И. П. са придобили по закон и неговата част и са притежавали по $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имотите. И. П. е направил отказ от наследството на родителите си З. П. и Н. П.а, но след това с влезли в сила съдебни решения тези откази са унищожени по отношение на „О.“ ЕАД, което дава възможност на кредитора да насочи принудително изпълнение върху $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имотите за удовлетворяването си от длъжника И. П..

Установява се също, че по делата, по които са разгледани исковите по чл. 56 от ЗН за унищожаване на отказите от наследство, са вписани исковите молби, допуснати са обезпечения на исковите чрез налагане на възбрана върху имотите - на 01.04.2016 г. върху $\frac{1}{6}$ ид.ч. от тях по наследство от Н. П.а и на 15.12.2017 г. върху $\frac{1}{2}$ ид.ч. по наследство от двамата родители, впоследствие са вписани и съдебните решения, а на 06.01.2016 г. е вписана възбрана и по изп.д.№ ***/2015 г. на ЧСИ П.И. върху $\frac{1}{6}$ ид.ч. от имотите, съответстващи на правата на длъжника И. П. към тази дата, частично отменена до $\frac{1}{12}$ ид.ч. от имотите.

Безспорно е също, че докато са били разглеждани исковите по чл. 56 от

ЗН другият съсобственик, който след извършване на отказите от наследство се е легитимирал като единствен собственик, В. П., се е разпоредил с всички недвижими имоти – на 06.11.2017 г. е продал на К. Н. $\frac{1}{2}$ ид.ч. от тях и на 10.11.2017 г. е подарил останалата $\frac{1}{2}$ ид.ч. на синовете си Й. П. и З. П. и при равни права, на 10.11.2017 г. К. Н. е продала придобитата от нея $\frac{1}{2}$ ид.ч. на сина на длъжника И. П. З. П., а с постановление за възлагане от 16.01.2019 г. тази $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имотите е възложена на Т. С..

Съпоставяйки датите на извършване на посочените правни действия и при съобразяване с разпоредбите на чл. 401 от ГПК и чл. 451 от ГПК – чл. 453 от ГПК, съгласно които от момента на вписване на възбраната длъжникът се лишава от правото да се разпорежда с имота, а ако бъдат извършени такива разпореждания, те са недействителни спрямо вискателя, като не могат да му се противопоставят прехвърлянето на вещни права, които не са били вписани преди възбраната, включително чрез отказ от наследство, може да се направи обоснован извод, че сключените след 06.01.2016 г. /когато е вписаната най-ранната възбрана, макар и частично отменена впоследствие/, респ. 01.04.2016 г. /когато е вписана втората възбрана като обезпечителна мярка по иска по чл. 56 от ЗН/ договори по отношение на $\frac{1}{6}$ ид.ч. от имотите са недействителни спрямо кредитора „О.“ ЕАД, т.е. за разпоредителните сделки от 06.11.2017 г. и 10.11.2017 г., извършени след извършения отказ от наследство от И. П. и наложените възбрани за разпореждане с притежаваната от него идеална част от имотите, като до тази част може да се проведе принудително изпълнение по посоченото изпълнително дело на ЧСИ П.И. за удовлетворяване на първия ответник, а обективно съединените искове по чл. 440 от ГПК в тази част са неоснователни и недоказани и като такива следва да се отхвърлят в тази част.

По отношение на останалите $\frac{2}{6}$ ид.ч. от имотите исковете са основателни и доказани и следва да бъдат уважени, тъй като те са придобити от трети лица преди вписване на възбраната по отношение на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имотите на 15.12.2017 г. и не намират приложение разпоредбите на чл. 452, ал. 2 и чл. 453, т. 1 от ГПК, поради което прехвърлянето на вещни права, актовете по които са били вписани преди възбраната, се противопоставят на вискателя „О.“ ЕАД, т.е. третите лица запазват придобитите вещни права.

При мотивиране на тези правни изводи съдът има предвид утвърденото в правната теория и константната съдебна практика относно характера на иска

по чл. 56 от ЗН, който е особен конститутивен такъв и при уважаването му действието се разпростира само в отношенията между длъжника и кредитора, предявил иска, т.е. между страните по делото, като по отношение на предявилия иск кредитор наследникът е носител на правото на наследяване и той може да се удовлетвори от имуществото, което ще се върне в патримониума на длъжника.

Позитивното решение по иска по чл. 56 от ЗН няма да има действие по отношение на трети лица, спрямо които направеният отказ от наследство е действителен и те са придобили имуществени права преди предявяване на иска и вписване на възбрана като обезпечителна мярка, а само по отношение на онези, сключили транслативни сделки с обогатилия се след отказа наследник или негови правоприменници след този момент на свой риск, знаейки или можейки да узнаят за вписаните възбрани.

Настоящият състав счита, че не трябва да се обсъжда възражението на „О.“ ЕАД за това дали вписването на исковите молби по чл. 56 от ЗН имат оповестително или оповестително-защитно за третите лица действие, тъй като от една страна правните изводи се базират на наложените възбрани и разпоредбите на чл. 452, ал. 2 и чл. 453, т. 1 от ГПК, а от друга страна възмездното разпореждане с $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесните недвижими имоти, извършено от В. П. след отказа от наследството на брат му И. П., е извършено на 06.11.2017 г., т.е. преди вписване на исковата молба по второто образувано дело по чл. 56 от ЗН, като независимо какво разбиране ще възприеме съдът, то не би имало значение за формиране на извод за противопоставимостта на договора за разликата над $\frac{1}{6}$ ид.ч. до $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имотите, в която част се атакува решението от „О.“ ЕАД.

Все пак за пълнота на изложението следва да се посочи, че с иска по чл. 56 от ЗН законодателят е дал възможност на кредиторите да поискат от съда обявяване на относителна недействителност на направения от наследник отказ от право на наследяване, като макар в текста на разпоредбата да е използван терминът „унищожаване“, доколкото не се твърди и доказва порок във волята на наследника, вложеният смисъл е насочен именно към настъпване на правна промяна в отношенията между длъжник-наследник, направил отказ от наследство, и кредитора с цел удовлетворяване на последния.

Тоест по своята правна природа следва да се приеме, че искът по чл. 56 от ЗН е специална хипотеза на иска по чл. 135 от ЗЗД, макар между тях да няма пълен идентитет. В този смисъл са и Р. № 43/15.05.2020 г. по гр.д. № 1761/2019 г. на ВКС - III г.о. и Р. № 155/23.12.2020 г. по гр.д. № 4919/2019 г. на ВКС - I г.о.

На база сходството между двата правни института и предвиденото в разпоредбата на чл. 135, ал. 1, изр. 3 от ЗЗД, че недействителността не засяга правата, които трети добросъвестни лица са придобили възмездно преди вписване на исковата молба за обявяване на недействителността, следва да се приеме, че и при двата иска вписването на исковата молба има не само оповестително за третите лица действие, но и защитно такова, като договорите за придобиване от трети лица вещни права след вписване на исковата молба не могат да се противопоставят на кредитора.

Доколкото първоинстанционният съд е стигнал до същия правен извод, решението му е правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

По отношение на обжалваното определение по чл. 248 от ГПК съдът приема, че то е правилно.

Както вече беше посочено, с решението са уважени обективно съединените искове до размер от 2/6 ид.ч. от недвижимите имоти и са отхвърлени за останалата част от 1/6 ид.ч. от тях, като на всяка от страните се дължат разноси - съразмерно на уважената част от исковете за ищците и съразмерно на отхвърлената част от исковете за всеки от ответниците.

По делото се установява, че „О.“ ЕАД е направил разноси в първоинстанционното производство под форма на заплатено адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител адвокат А. Н. в размер на 3 921,92 лв., т.е. на ответника се дължат разноси в размер на 1 307,30 лв.

Съдът не може да прави служебно прихващане между вземания на страните, а такова искане не е направено и от никоя от тях, поради което на ответника е следвало да бъдат присъдени разноси в посочения размер.

Доколкото обаче ответникът не е обжалвал това решение и при спазване на диспозитивното начало в гражданския процес настоящият състав няма правомощия да измени определението с увеличаване на сумата за разноските, а то следва да бъде потвърдено и подадената против него частна жалба следва да бъде оставена без уважение.

Предвид отхвърляне на всички жалби на страните не се дължат разноски за въззивното производство.

Ето защо съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261015/12.12.2021 г., постановено по гр.д. № 2916/2020 г. по описа на Пловдивския окръжен съд – III гр.с.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ подадената от Т. Д. С., ЕГН ***** от гр. С., ул. „С.“ № 7, вх. „Г“, ет. 1, ап. 24, З. В. П., ЕГН ***** и Й. В. П., ЕГН *****, двамата от гр. П., ул. „П.“ № 17, ет. 4, ап. 16, със съдебен адрес: гр. П., бул. „Ш.“ № 153, ет. 1 /чрез адвокат Е. С./ частна жалба вх. № 264745/03.05.2022 г. против определение № 260174/17.03.2022 г., постановено по гр.д. № 2916/2020 г. по описа на Пловдивския окръжен съд – III гр.с.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____